

Uzņemt Jēzu

- 1 Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.
- 2 Tas bija iesākumā pie Dieva.
- 3 Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.
- 4 Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaismā.
- 5 Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.
- 6 Nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis.
- 7 Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi nāktu pie ticības caur viņu.
- 8 Viņš pats nebija gaismā, bet nāca, lai liecinātu par gaismu.
- 9 Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.
- 10 Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazīna.
- 11 Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.
- 12 Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam,
- 13 kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.
- 14 Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.

Mīlā draudze!

1947. gadā viens vācu luterāņu mācītājs vārdā Ginters Rūtenborns uzrakstīja lugu "Jonas zīme". Tā meklēja atbildi uz jautājumu: kas bija atbildīgs par tām lielajām ciešanām, ko visa pasaule piedzīvoja 2. pasaules kara laikā. Luga sākās ar to, ka ir redzama bēgļu grupa, *dīpīši*, kas iet apkārt un jautā: *kurš ir vainīgs?*, un tie saņem sekojošas atbildes:

Daži teica, ka Hitlers ir vainīgs. Citi teica: "Nē. Vainīgi bija munīcijas fabrikanti, kas viņu finansēja." Citi sacīja, ka vainīga bija vācu tautas vienaldzība, bet tad pēkšņi kāds vīrietis nāca no pūļa un sacīja: "Vai Jūs zināt, kas patiesībā ir vainojams pie visām ciešanām, kas mums ir jāpiedzīvo? Es jums pateikšu. Tas ir Dievs, kas ir vainīgs. Viņš ir tas, kas radījis šo pasauli. Viņš ir tas, kas pieļauj visu to, kas notiek." Un ikviens sāka pievienoties korim. Viņi visi vienā balsī sauca: "Dievs ir vainīgs, Dievs ir vainīgs."

Un tā Dievu atved uz skatuves un viņš nonāk uz apsūdzēto soliņa, un Dievs tiek apsūdzēts radīšanas noziegumā. Viņu atrod par vainīgu, un tiesnesis saka: "Noziegums ir tik nopietns, ka šeit ir jāpiespriež vissmagākais sods. Dievam būs jādzīvo virs zemes kā cilvēkam. Un trim erceņģeļiem būs jāgādā par to, ka spriedums tiks īstenots dzīvē."

Pirmais erceņģelis iet pie skatuves malas un saka, "Es rūpēšos par to, ka tad, kad Dievs izcietīs savu sodu, Viņš zinātu kā tas ir, būt tumsā un nabadzībā. Viņš piedzims sūnu ciemā nekurienē, Viņa māte būs lauku meitene. Tur būs aizdomas par to, ka Viņa piedzimšana ir notikusi kaunpilnos apstākļos, un Viņam būs jādzīvo ka jūdam pasaulē, kas ienīst jūdus."

Otrais erceņģelis uznāk uz skatuves un saka: "Es rūpēšos par to, ka tad, kad Dievs izcietīs savu sodu, Viņš zinātu kā tas ir, ja piedzīvo zaudējumu un vilšanos. Neviens jebkad nesapratīs, ko Viņš mēģināja izdarīt."

Trešais erceņģelis sacīja: "Es rūpēšos par to, ka tad, kad Dievs izcietīs savu sodu, Viņš zinātu kā tas ir, kad jācieš. Es gādāšu par to, ka Viņam būs visādu veidu fiziskas sāpes. Savas dzīves beigās Viņam izpildīs nāves sodu tik sāpīgi, cik vien iespējams."

Un ar to visi trīs erceņģeļi nozūd. Visas gaismas izdziest, seko liels klusums. Pēkšņi tu sāc nojaust, ka Dievs jau ir izcietis šo sodu. Viņš zina, ko tas nozīmē - būt par cilvēku, ka nekas no tā, ko tu šodien piedzīvo, Dievam nav svešs. Tomēr ir viena atšķirība. Ja lugā cilvēki grib piespiest Dievu izdzīvot viņu ciešanas, tad evaņģēļi liecina par to, ka Dievs pats brīvprātīgi devās pa šo ceļu. Tā ir Ziemsvētku vēsts, ka Dievs ir kļuvis par to, kas mēs esam, lai mēs varētu ieraudzīt Viņa mīlestību. Cilvēks, kurš mīl, atdos pašu pēdējo, lai apliecinātu savu mīlestību. To pašu dara Dievs, kad dāvina mums Savu Dēlu.

Atšķirībā no Mateja un Lūkas evaņģēļiem, Jāņa evaņģēļi neko nestāsta par Betlēmi, par silīti un

par trim gudrajiem. Šeit ir pavisam cits uzsvars. Evaņģēlists Jānis apliecina savu ticību, ka Dievs ir cilvēks tapis, ka caur Jēzu mēs varam ieraudzīt Viņu.

Viņš sāk ar visas radības sākumu: "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs." Savukārt, 14. pantā mēs lasām: "Un Vārds tapa miesa un mājōju mūsu vidū." Mēs visi zinām, ka vārdiem ir dažāda nozīme, dažāds spēks un dažāda skaņa. Ebreju valodā vārds, kas apzīmē "vārdu", ir "dabar". Tas ir vārds, kas notiek, tāpat vārds, kas iedarbojas. Jeremijas grāmatā (23,29) ir teikts: "*Vai Mans vārds nav kā uguns,*" saka Tas Kungs, "*un kā veseris, kas sagrauj klintis?*" Mums pašlaik notiek, ka vārdu inflācija tik daudz piemin, ka tam vairs nav nekādas vērtības. Bet ar Dieva vārdu ir savādāk. Vienreiz izteikts vārds darbosies tik ilgi, līdz tas sasniegs savu mērķi. Klausāties no Jesajas grāmatas 55,10-11: "*Jo, kā lietūs un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas, pirms tas nav veldzējis zemi, to apaugļojis un tērpis zaļumā, ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tāpat tas ir ar Manu vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju.*"

Jānis raksta, ka Dieva vārds ir cilvēks tapis. Tāpat Jēzus dzīve ir viens vienīgs Dieva vārds, un Viņam ir jāizpilda Dieva mērķis, radīšanas mērķis. Kas tas ir par mērķi? Jāņa ev. 3,16-17 mēs lasām: "*Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.*"

Evaņģēlists saka, ka "Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū". Īstenībā šeit ir teikts, ka tas uzstādīja savu telti pie mums. Šis tēls nāk no Vecās Derības, no tā, ka Dievs teltī pavadīja Savu tautu ceļojumā pa tuksnesi. Viņš nāk mums līdzī mūsu dzīves ceļojumā. Viņš ir tā kā bēglis bēgļu nometnē, neaizsargāts, bez mūriem, bez apsardzes, pieejams, mūsu vidū. Viņš ir tik parasts, ka mēs pat Viņam varam paiet arī garām. Mēs Viņu nepamanām, kad ieslīgstam savā rutīnā.

Evaņģēlists saka, ka gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma. Tā gaisma spīd joprojām, arī šodien. Jautājums ir: *vai mēs esam kā melnais caurums visumā, kas vienkārši norij gaismas starus, vai arī tos atspoguļojam un raidām tālāk?* Baznīca nav pašmērķis, tāpat arī mūsu ticība nav mūsu dzīves papildījums. Mums ir jābūt par vēstnešiem, kas dāvina Dieva mīlestību tālāk. Un to mēs varam tikai tad, ja saskaramies ar tiem, kas dzīvo tumsā. Ar cilvēkiem, kas ir iegrimuši depresijā, ar slimajiem, ar cietumniekiem, ar grūti audzinātiem bērniem, ar dzērājiem un ar kašķu meklētājiem. Jautājums, vai mums ir šiem cilvēkiem ko dot, vai mēs atmetam ar roku un sakām: *Te neko nevaram izdarīt.*

Evaņģēlists raksta: "*Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazina. II Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.*" Uzņemt Jēzu. Tas ir uzņemt svešinieku. Vecā Derībā izrādās, ka Ābrahāms, aicinot svešiniekus baudīt savu viesmīlību, bija uzņēmis eņģeļus, Dieva vēstnešus. Krievijā bija tradīcija, ka mājās viena vieta pie galda palika tukša, gaidot Kristu, svešinieku, kas varēja klauvēt pie durvīm un prasīt kādu žēlastības dāvanu. Dievs ir nojaucis robežas starp Viņu un mums. Viņš Kristū kļūst tik tuvs un pieejams, ka tas mūs baida. "Ko – vai tad man visu gadu būtu jānodarbojas ar labdarību, man pilnīgi pietiek, ka es uz Ziemsvētkiem noziedoju kādu santīmu. Kad tad lai es taisu savu biznesu?" Ir tik viegli *Dievu iesprostot baznīcā, pie altāra, svētkos un svētdienās, lai mums pašiem nebūtu jāmaina sava dzīve, sava ikdiena.*

Bet tie, kas tic Viņa Vārdam, kļūst par Dieva bērniem. Ja mēs pieļaujam to, ka Jēzus ienāk mūsu dzīvē, Viņš mūs pārmaina un rada mūs no jauna. Viņa mīlestība ļauj mums saskatīt Dievu, modina mūsos pateicību, prieku, mieru. Lūgsim, lai mēs dotu Dieva Vārdam mājvietu mūsu sirdīs. Āmen!

Mācītājs Mārtiņš Urdze